

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar. Twee " " " 5 " " " Een " " " 4 " " " En blad afzonderlijk 10 centieme, De abonnemeten zijn vooraf betaalbaer. Aankondigingen : 15 centieme per drukregel. Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

DE POSTRIJDER DER PROVINCE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 7 OCTOBER 1905.

Een Capucijner-Cuur.

Als zijn geachte lezer, onze zoogenamde ongelovigen en spotters met den godsdienst, of zooals zij zich gisnen noemen, liberalen en vrijgezellen, eens s-roekt over den hemel of nog erger over de hel en den duivel, dan zou het mij niet verwonden of menige hunner zou u het korte nijdige antwoord geven : — Ba ! er is nog niemant uit den hemel of uit de hel geweest ; ik geloof aan geen duivel. — Hoer nu eens, hoe een eenvoudige, kindelijke, maar niet s-domme s Capucijner-pater zulk een grootspreker voorreicht en wat nog verbliffender was, hoe hij dezen in een goed christenmensch veranderd heeft. In het begin van het jaar 1830 werd in een stad z-gemisdadiger opgebracht, en na dat men hem overtuigd had van verschillende groote misdaden, werd hij tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Enige dagen voordat hij naar de plaats zijner bestemming zou overgebracht worden, kwam, zoals gewoon was, de Capucijner-pater Joseph bij hem, om hem tot de biecht voor te bereiden. Maar dat kwam slecht uit.

— Wat wilt ge van mij riep de gevangene, en nam zijn etasak, als wilde hij hem erin-de naar het hoofd werpen ; ik wil niets met u te doen hebben.

Doch de pater was zulke liefdelijkheden reeds lang gewoon ; hij liet zich niet afschrikken en begon maar weer opnieuw met zijne vermaningen ; het hielp echter niets. Na een uur pratens verklaarde de gevangene voor de vijfzigste maal, dat de Capucijner gerust heen kon gaan, hij wilde niet biechten, hij geloofde aan geen duivel.

— Alleen aan den duivel niet ? vroeg de Capucijner nogmaals.

— Ja, aan God geloof ik eigenlijk en ten laatste nog half en half, maar aan den duivel volstrekt niet.

— Maar waarom dat ? vroeg de pater.

— Dat zeg ik u niet ; zorg nu eindelijk, dat ik spoedig met rust gelaten word en dat ik u nooit meer zie, was het antwoord des misdadigers.

— Ook goed, sprak de Capucijner, terwijl hij goedmoedig zijne snuifdoos uithaalde en den gevangene aanbod, ook goed, snuifdoosje heeft mij nooit ziek gemaakt ; goeden dag dus en neem eerst een snuifje tot afscheid.

De gevangene nam het snuifje en zegde toen :

— De eene vriendelijkheid is de andere waard, daarom zal ik u ten minste zeggen, waarom ik niet biechten wil. Ik doe het daarom niet, omdat ik vast en zeker weet, dat er geen duivel bestaat.

Natuurlijk vroeg nu de pater :

— Wie heeft u deze zekerheid gegeven ?

— O, dat is een lange geschiedenis.

Toen begon hij te vertellen :

— In het jaar 1800 heb ik een veldtocht me-gemaakt ; Op zekeren dag kwamen wij op eenen stroopocht in een heel verlaten dorp. Toen wij des avonds in de herberg bij elkander zaten, vertelde ons de waard, dat zich in de nabijheid een

slot bevond, dat reeds sedert jaren door zijn bewoners verlaten was leeg stond. Als reden daarvan gaf hij op, dat het daar niet ruchtig was, ja dat de duivel iedereen nacht daar met geweldig geruis rondliep.

— Dat zijn domheden, antwoordde ik, hoe kan een verstandig mensch daaraan gelooft ? ik bied mij aan, een nacht in het verlaten slot door te brengen ; ik heb slechts een paar flesschen brandewijn en wat kaarsen nodig.

— Wij werden het spoedig met onze onderhandelingen eens en den volgenden avond bracht men mij naar het slot. Het was een groot gebouw, dat een buitengewoon neerslachtigen indruk maakte. De plaats er voor was met gras en mos begroeid, de vensters getrukt, de gangen vrochtig en in een groot zand, aan wier wanden nog eenige portretten half vergaan op mij naarzagen. Ik trok een tafel naar het midden, zette mijn flesschen er op, legde de geladen pistolen daar naast en stak, daar het donker begon te worden, een paar kaarsen aan.

Zoo wachtte ik daar rustig de dingen af die komen moesten. Het een uur na het andere v-riep, maar ik zag en hoorde niets, alleen maakten de muizen wat leven en nu en dan fladderde eene groote vlieg-muis rondom de kaarsen, om dan in het donker weer te verdwijnen. Eindelijk sloeg het op den dorpsstoren twaalf uur.

— Dat zal het spookuur zijn, dacht ik, nu zal de duivel, of wat hier dan ook rondloopt, komen - ik luisterde en luisterde in de grootste opmerkzaamheid en spanning maar ik hoorde niets. Het eerste kwartier ging voorbij en het tweede kwartier - geen duivel kwam. Ik ging in de zaal op en neer en zag, of hij niet ergens stond en naar mij zag - nergens een duivel. Eindelijk het wachten moede, groep ik mijne pistolen en riep met luider stem in de ledige ruimte, zoodat het huis er van weergalmde : — Geest die hier moet rondwaken, ook als gij de duivel zelf zijt, zie ik ben hier en wacht u. Ver-toon u nu, ik ben niet bang voor u. — Maar alles bleef stil en rustig als te voren.

Toen heb ik tot mij zelven gezegd : — Er is geen duivel, anders zou hij gekomen zijn en met mij gevochten hebben.

Toen heb ik den brandewijn uitgeproeven en ben maar gaan slapen, totdat de zon mij in het gezicht schenen en wakke.

— Gij ziet dus wel, pater, dat er in het geheel geen duivel is, want als er werkelijk een was, had hij tot mij moeten komen en zich vertoonen, want ik had hem er uitdrukkelijk genoeg toe opgeworpen.

De gevangene, ten einde van zijn verhaal, zag zageveried op den priester neder. Deze echter lachte ; hij nam nog een snuifje en bood er ook een den gevangene aan.

— Wat zoudt gij wel gedaan hebben, als de duivel werkelijk verschenen was ? vroeg hij hem, terwijl hij hem onmerkzaam aanzag.

— Ja, dan had ik werkelijk aan hem moeten gelooft, en dan zou hij natuurlijk bestaan hebben, was het antwoord.

— Was dat alles geweest ?

— Neen, zegde hij, ik zou dan denkbaar wel zoo verschrikkt zijn geweest, dat ik geboden had.

— En daarna ?

— Ja, dan had ik de geschiedenis zeker

niet vergeten, was dan misschien nog wel een goed kristen geworden. Want met den duivel is toch ten laatste niet te spotten als hij bestoud.

— Wat zijt gij toch een onnoozel man ! — Wat ! schreeuwde de misdadiger.

— Een echt onnoozel man zijt gij, ja ik herhaal het, zegde de pater ernstig en stond op ; geloof gij dan, dat de duivel zoo dom is, dat hij verschijnen zal, om u te helpen bekeeren ? Hij had groot gelijk weg te blijven, als gij niet aan hem geloofde ; wat zal hij om uwe domheid gelachen hebben. Te verlangen, dat hij u schrik aanjagen en zoo christelijk maken zal, terwijl hij nu zeker van u is, daar gij niet aan hem geloofde ! O domheid aller domheden ! En nu, leef wel, en neem de les met u mede naar het tuchthuis, dat gij lang zoo knap niet zijt, als gij meent.

Tegelijk ging de pater rustig weg.

De gevangene zag hem met open mond na, daar had hij nooit aan gedacht. Dit sterk geneesmiddel had hem werkelijk getroffen en het duurde niet vele dagen, of het ijs was gebroken en hij geloofde weer aan den duivel en aan alles, wat de Kerk te gelooft voorschrijft.

Dat was een Capucijner-kuur ; en ander had het misschien niet bewerkt.

Gedachten.

Voor allen is de dag een lang ; toch is hij voor den eenen altijd te kort, voor den anderen altijd te lang ; Waarom nu brengt degene, voor wie de tijd altijd te kort is, zoveel oort en de andere niets ? Wie met oort werkt en offerzin kan met een stukje tijd en de armste hulpmiddelen soondervoerken verrichten.

Halve wetenschap wordt af van God, maar waare en eigenlijke wetenschap coert tot God.

Niets op aarde heeft zijn eigen doel ; alles is voor hooger doel geschapen ; ook de mensch, namelijk om God te verheerlijken en zich tot de eeuwigheid voor te bereiden. (Bischof)

Wie in de goddelijke zaken slechts geeloof heeten hij met zijn verstand kan uitmaken, die verklaart de gelachte van God. (Leibnitz)

Gij kunt slaten vinden zonder wetten, zonder munten, zonder bosken, maar een wolk zonder God, zonder gebel, zonder godsdienst oefeningen en offers is er nooit gevonden. (Plutarchus).

Het bestaan van 'od is zoo duidelijk dat ik aan 't gezand verstand twijfel van hem die het loochenen zou.

De eene klas der maatschappij heeft de andere volstrekt een nood ; het kapitaal kan niet bestaan zonder den arbeid, noch de arbeid zonder het kapitaal. Om nu den strijd tusschen beiden te slechten hebben de christelijke beginselen eene soondervoere kracht.

Leo XIII in de Rerum Novarum.

's Menschen waarrachtige vaardigheid en voortreffelijkheid bij niet in zijne rijkdommen maar in zijn levensgedrag.

De katholieke godsdienst heeft — zonder afbreken — alle eeuwen vervuld : het moet dan veel het werk zijn van Hem, die alleen een plan ontwerpen kan en doorvoeren dat alle eeuwen omvat.

Bressuet.

BUITENLAND.

Engeland.
EEN LEREW IN VRIJHEID. — Te Selly is in een eerk een leeuw uitnapt, op het oogenblik dat eene danseres en eene dienerster die zich in haar hok zouden begeven. Beide werden zeer erg gekwetst. Het publiek vluchtte in den grooten angst. Hierbij werd den bestuurder van den eerk erg aan 't hoofd gekwetst. Eindelijk kon men het dier met den lasso gefangen en dan weer in zijne kooi skeepen. In 't gasthuis is een der armen van de danseres afgezet.

Rusland.
EENE ONZERZIEKE GOUDDIN. — Sedert een paar dagen is men te Sebastopol bezig aan eene eigenartige onderneming. Men zoekt namelijk een Engelsch oorlogschip vlot te krijgen, dat tijdens den Krimoerlog, dus ongeveer 50 jaar geleden, door het vuur der Russen in den grond gescheten werd, en aan boord waarvan zich 15 miljoen franken moeten bevinden, die bestemd was voor de soldij der Britische matrozen. Het is de welbekende Italiaan Restacci die dit werk ondernomen heeft, op zijne kosten en risico.

Indien hij slaagt, is de helft van het te vinden geld voor hem, de wederhelft voor de Russische regering.

Men twijfelt echter aan het welslagen dezer onderneming.

— OM BOMMEN TE MAKEN. — In het spoorweg-werk van Astrowe zijn 180 pond dynamiet en tal van panhoedjes gestolen. De diefstal werd gelagd door een groep gewapende mannen.

Australië.
REUSCHTIGE VULKAANUITBARSTING. — Op het eiland Savii is een reusachtige vulkaanuitbarsting ontstaan. De vlammen laiden honderden meters op, de uitgeworpen massa lava was zeer groot, doch er zijn geene menschenlevens te betreuen. Aan den berg waren ongetoefde scheuren ontstaan en steenen van grooten omvang vielen in zee. Onder de inboorlingen heerschte een groote schrik. Zij gevoelden 13 aardschokken op een enkelen dag. Ook uit den slijkvaak te Waputopol (Nieuw Zeeland), steeg eene 100 meters hooge slijkvaak.

Amerika.
VREESLIJK DRAMA. — Uit Cambridge, Illinois, wordt gemeld, dat zondag, in eenen nacht van waanzin, Mrs. Markham hare zeven kinderen heeft vermoord, waarvan het oudste 9 jaar was. Daarna legde zij de lijken op een bed, begoot ze met petrol en stak ze in brand. Toen sedert zij zich de keel af en sprong in de vlammen. De bureu konden in tijds den brand dooven.

Toen haar man het nieuws vernam, zelfmoorde hij zich met een reusvolverschot.

Zuid-Afrika.
DE CYCLOON. — Tijdens de cycloon van donderdag zijn zeven personen gedood en veel gekwetst. Meer dan honderd huizen zijn vernield. Honderde menschen zijn zonder dak.

Allerlei.

OORLOGSVERLIEZEN. — Men heeft reeds vele schattingen medegedeeld van de verliezen door het Russisch zeezeven ondergaan in den laatste oorlog. Deze schattingen waren onjuist of ten minste op weinig ernstige gronden gesteund. Een officieel stuk, afgekondigd door den Journal de St-Petersbourg, laat toe die cijfers juist te bepalen.

De verliezen door de Russische vloot in den oorlog met Japan geleden bedraagen 223,936,195 roebels, niet inbegrepen de kosten van herstelling der vaartuigen welke te Port-Arthur en te Vladivostok waren en die der vaartuigen in onzijdige havens vastgelegd ; de veldslag van Tsushima alleen heeft een verlies van 120,718,432 roebels veroorzaakt.

Het geheele verlies bedraagt, in onzamen iets meer dan vijfhonderd negentig miljoen frank. Dan is er nog het verlies der menschenlevens, doch dat is helaas ! in geene geldwaarde te schatten !

— OUD WORDEN. — Een Engelsche geleerde, dokter Horddson, heeft een onfeilbaar middel uitgevonden om het menschelijk leven te verlengen tot een buitengewoon hoogen ouderdom. Volgens hem zouden de menschen gemiddeld honderd vijftig jaren moeten leven.

Indien wij dien oude dom niet berekenen, is omdat wij, volgens de schilderachtige uitdrukking van den dokter ons graf delven met onze tanden. Dit betekent, met andere woorden, dat wij te veel eten en dat het overtollig voedsel ons bestaan verkort. Volgens den Engelschen geleerde zou een volwassen man slechts eéne maaltijd per dag mogen houden.

Wie wil het beproeven, om 150 jaren oud te worden ?

— EEN AAP IN HET GASTHUIS — Dolly, een aap, gunsteling van het publiek in een der volkirkruisen te Londen, is dezer dagen in een ziekenhuis opgenomen om zich te doen behandelen.

Gelijk iedere andere menschelijke ziekte, heeft hij zijn bed, zijn nummer en doet zijne wandeling, gehuld in den gebruikelijken kammerok.

Een als iedere andere zieke is het dier door den geneesheer onderverdragd geworden en heeft door teekens kunnen aanduiden waar hij pijn had.

Dank aan deze aanduidingen kwam de dokter tot ontdekking dat Dolly een gewel had aan den rechterarm.

De noodzakelijke operatie heeft de aap moedig doorstaan en hij bevindt zich op dit oogenblik redelijk wel.

De aap is een zeer gehoorzame zieke en gedraagt zich strik naar alle voorschriften van den dokter en de ziekenverplegers.

— HET WEDER IN OCTOBER. — De Gaulois van Zaterdag morgen kondigt de volgende voorzeggingen aan over het weder in October, volgens den Ouden Majoor.

De onweersvragen welke gedurende ongeveer zes maanden over een groot deel van Europa gewoed hebben zijn geëindigd.

De maand Oktober wordt met meer zonneschijn aangekondigd. Van den 1 tot den 4 enige windrukken. Van den 4 tot den 10, schoon weder, verhouding van temperatuur Van den 11 tot den 14 kleine ontpanning en lichte regenvalgen. Van den 15 tot den 27, schoon weder met tamelijk warme dagen. Den 30 en 31, veranderlijk met lichte afkoeling.

— OPSLAG DER SCHOENEN. — In Amerika is de prijs der schoenen verhoogd met een-n halven dollar, 't zij fr. 2 50. Men voorziet dezelfde verhooging voor België en andere landen.

— DE KRACHT DER STOOMTUIGEN. — De laatste gemaakte spoorweglokomotieven konnen op niet klimmende gzeranwegen, eene vracht voorttrekken van zaven honderd veertig duizend kilos.

— WOLVEN. — In Rusland worden ieder jaar acht honderd duizend huiskindern door de wolven verscheurd.

— REUZENKRAB. — Men heeft dezen zomer in de Noordzee eene krab gevangen, die twee voet zaven diam groot was.

— BOOMENPLANTEN — Door de schoolkinderen worden in Zweden elk jaar ontrent zes honderd duizend boomen geplant.

Het planten van boomen wordt door het staatsbestuur aangemoedigd. De onderwijzers vergezellen de kinderen bij boomenplanting.

— EEN NIEUW TOESTEL OM HET GEZICHT TE METEN. — Een net optometre, van eene ongehoorde eenvoudigheid, is de stomatische, op eens juiste wijze, a de gezichten vaststelt. Eene eenvoudige r-punt bringing, door de zoo talrij c combinaties welke een menschelijk oog kan opleveren, de wetenschappelijke vaststelling aangeduid door de graden van het toestel. Alles is daar. De *Adoptive Frits*, vervaardigd door de *Société des Lunetiens* van Paris heeft de *huizen Frits* op den eersten rang der oogkundigen van de gansche wereld gesteld.

— BERICHT. — Als het oog niet meer de klare en duidelijke afbeelding op het netvlies of retien vormen kan, is de persoon geneodzaakt glazen te dragen om daaraan te verhelpen. Om de troebels van het gezicht te vermijden, veroorzaakt door glazen met te groote kromte, verkooft door onbedenige personen en die in het vervolg het g-zicht te bederven, behoeft men zich enkel tot M. FRITZ, vernaarden praktizien, te begeven, en die, alleen, bij middel van zijn toestel, *bekwaam is al de gezichten te meten*, u het genesmiddel zal geven om alle gebreken der ogen te genezen.

— DE SLEEP. — In Engeland kan men den rang der edelvrouwen kennen aan de lengte van hinnen sleep.

Een hertogin mag, volgens de etiket,

DE BOOZE GEEST

I.

Zij voelde zich toch beklemd toen de trein de statie van Frieërlichstrasse binnereed. Zoo zij, zoo alleen te Berlijn, niet onmiddelijk i: allerlei ongezeneheid komen ? Maar een oude dienstman trok zich h-rer aan, zorgde voor haar reisgeld en bracht haar naar het Centraalhotel.

Daar gekomen, steeg een donkere blos haar in 't gezicht, toen zij met onzekere stem eene kamer met één bed vroeg ; zij wilde nog vertellen, dat er familie van haar zou nakomen, dat zij verwachtte werd — of iets anders, w't evenmin waar was ; maar eer zij wist wat er gebeurde, was zij in den ophaalbak, onderweg naar het nummer, dat de portier haar aangewezen had.

Deze, een menschekenner, had met een oogopslag de dame gataxerd : Lichtblond, heel groot en knap, onderwetschen hoed, donkere mantel, stevig schooisel, dikke reishandschoenen, volstrekt niet elegant, heel eenvoudig in hare manieren — hij wist het al ; dat was er eene van buiten, maar van de bovenste plank, uit een van de beste families.

En inderdaad schreef de dame, boven gekomen, op het boek, dat de kelner haar aanbood, in een flink handschrift : — Anne Marie freule van Wackerode, huis te Wackerode o. Toen bracht zij haar toilet wat in orde, daalde de trappen af en gaf, nu al wat kalmer geworden, aan den portier den wensch te kennen een rijtuig te hebben.

Rechtop gezeten, eene werkelijk schoone figuur om t-zien, reed zij uit. Het begon reeds te schemeren. O'er al fliste plotseling het gas op, een vloed van electrisch licht overstroemde de menschenmassa, de winkelramen straalden, er heerschte een onafgebroken gonzen en woelen.

kn weer bekeerde Ann-Marie een angstig gevoel : alleen in Berlijn ! Als nu een bekende mij eens zag — een van onze buren, of een van de vrienden van mijn broeder ! Die zou wel moeten denken dat ik krankzinnig geworden ben !

Goddank, nu was zij wat uit het eerste rouw. Het rijtuig reed door de Thiergartenstrasse en sloeg toe de stille, deftige Hohenzollernstrasse in. Daar hield het stil Anne-Marie betaalde, stapte uit, en hare eerste opwelling, toen op haar bellen de deur openging en zij het prachtig voorhuis zij, was die van hernieuwde verontwaardiging over haren broeder. Verwenschte bengel ! Dat scheen wel het huis van een minister, maar niet de woning van een onnoozel ambtenaar.

Boven werd de deur geopend door een huisknecht met een onbeschaam t gladgeschoren gezicht met dikke ronde wangen. Blijkbaar was deze het met zichzelf niet eens of hij zich spottend hoffelijk, dan wel kortal en onbeleefd, zo gedragen tegenover de dame. Hij besloot tot het laatste, en zegde schier zonder Anne-Marie's vraag af te wachten, met de deur op een spieet :

— Mijnheer de baron is niet thuis

Maar tegelijkertijd werd er binnen eene portière teruggeslagen en riep er iemand :

— Zijt gij het Henning ?

Daarop trad Anne-Marie, zonder verder vragen, binnen, wierp den knecht in het voorbijgaan mol en mantel toe en zegde met hare diepe, klankrijke stem :

— Neen, die is het niet. Het is alleen maar uwe zuster.

Er kwam geen antwoorde van binnen. Daarom schoof hij de gordijn op zij, en na stond zij in het hel verlichte studeervertrek van den ambtenaar.

— Goeden avond, Benno.

Haar broeder was blijkbaar ontsteld. Blond evenals zij, maar veel kleiner en schraier, met een opgedraaid knevelje, eene streep in het midden van het haar, pijnlijk correct naar de Engelsche mode

gekleed, stond hij daar, liet werkelijk zijn monodel uit het linker oog in de holle hand vallen en vroeg toen met doffen toon :

— Hoe komt gij hier ?

— Tot Berlijn met den trein. Verder met een rijtuig.

— En waarom, als ik u vragen mag ?

— Benno, dat kunt gij u toch wel voorstellen ! zegde Anne-Marie, met een onheilsplendende diepen klank in hare stem.

Een oogenblik heerschte er stilte in de kamer.

De ambtenaar was zoo verbluft, dat hij zijne b-zoekster niet eens een stoel aanbod. Onwillekeurig doecht hij, haar ziende, zooals zij daar stond, hel verlicht, met haar roode wangen en heldere oogen, sterk en rezond : als zij eens behoorlijk was aangekleed — niet met dien verschrikkelijken hoed van het vorige jaar en met dit kleed van provinciale snede, over het geheel met wat meer chic, een weinig Berlijnsch — zou zij waarrachtig en schoonheid zijn, eene soort moderne s Walkire !

De gedachten van de zuster over den broeder waren zoo vleiend. Terwijl zij hare handschoenen uittrok, onderzocht zij den heer des huizes en zegde spottend :

— Ge ziet er echt versukkeld uit.

En toen hij daarop niet antwoorde, ging zij onberaartig voort :

— Nog erger dan ik mij had voorgesteld. Roode randjes om uwe oogen, blauwe kringen er onder, het heele gestel zoo slap als een schelvisch op het droge — men kan zien dat ge in wie weet hoeveel tijd niet behoort op uw bed geweest zijt. Natuurlijk ! Ge hebt gewichtige dingen te doen ! Ge moet spelen !

Na het groote woord er uit was, scheen de surnumerar meer op zijn gemak te komen. Hij haalde een sigaret uit den zak en stak die aan, toen vischte hij in zijn vestzakke naar zijn monodel, om het weer in zijn oogholte

te klemmen, en aldus gewapend begon hij zerp en beslist :

— Zeg eens, wat... wat haalt gij in uwe hersens ? Hoe komt ge op het gedacht, alleen hier naartoe te reizen ? Alleen naar Berlijn ! En wel mogelijk, hij arzalde het uit te spreken, alleen in het hotel...

— In het Centraalhotel, antwoordde zij.

Benno van Wackerode rekte onwillekeurig zijn tenger lichaams omhoog, om zijne groote zuster in het oog te kunnen zien, en streng, met het gezag van den broeder, want Anne-Marie was al 25 jaar, zei hij :

— Zoo ! Nu maar... dergelijke aardigheden verkie ik niet, verstaat ge, absoluut niet ! Of beter gezegd : Ik verbied u uens vooral ! Ja, zie me maar zoo aan ! Ik als hoofd der familie, verbied u zulke dwaasheden. Want, zooals ge weet, ben ik, seiert vaders dood, het hoofd van de familie, de éénige man !

Anne-Marie hield het blonde hoofd op en met eene kleur van ergernis op haar toech reeds blozend gelast, zeide zij :

— Mij dunkt schier dat ik de éénige man in de familie ben. Gij ten minste, zijt een eenvoudige k waejongen !

De surnumerar week een schrede achteruit. Er sprak ontzetting uit zijne blauwe fletse oogen. Majesteitschennis ! En dat uit den mond zijner eigene zuster ! Hij vertrouwde zijne ooren niet.

— Wat zegt ge daar ? vroeg hij zacht en toonloos.

— Ik zeg dat ge een k waejongen zijt ! herhaalde Anne-Marie, zonder zich van haar stuk te laten brengen. En dat is nog op zijn zachtst gesproken. Ge zijt erger ! Ge zijt een speler, een gewetenlooze karel ! Daarom ben ik naar Berlijn gekomen. Ge vindt dat niet gepast. Maar als ge eerst wat wij bezitten tot den laatste penning zult verspeeld hebben, dan zal niemand er naar vragen of het gepast voor mij is, alleen de wereld in te gaan en eene betrekking als gouvernante te zoeken ! En mama en de zus-

ters ? Bedelen zullen zij moeten... dank zij u ! O — het is eene schande ! Het is misdadig ! Ik durf het u gerust in uw gezicht zeggen !

Toornig trad zij op hem toe met hare slanke lengte ver boven hem uitstekend. Erging eengour van frisheid van haar uit, van kracht en gezondheid, in hare ontgemete verwontwaardiging.

— Altijd hebt ge gespeeld. Als schooljongen reeds. En als student nog erger. En nu zij u als ambtenaar juist naar Berlijn moesten sturen en gij het familievermogen geërf hebt, nu is er heelemaal geen houden meer aan Uw moet niet, zoo nauw mogelijk ! Wee nachten moeten er aan opgeofferd worden, om alles te doen verdwijnen wat onze voorouders met moeite en overleg hebben bijeengegaard, opdat gij maar hoe eer hoe beter kelner in New-York kunt worden en ik als gouvernante naar Engeland kan gaan, en moeder en de zusterkens ergens bij de familie geneodrokt kunnen gaan eten ! Het is zoo dom... zoo onuitspreklijk dom ! Zoo'n jongen heeft nu alles wat hij verlangen kan in het leven — hij heeft het beter dan duizend anderen... en toch... hij rust niet voor hij zich en zijne familie ongelukkig gemaakt heeft !

— Wacht het toch eerst af ! zegde Benno turgend. Maar zijne lippen waren wit geworden.

— Ik heb lang genoeg gewacht. Maar nu is het hoog tijd. Wij sparen thuis wat wij maar kunnen — ik sloof den gansch. Maar dat — erger dan de opzichter Bellerman is ook al wat oud. Hij kan nauwelijks meer op zijn paard komen. Eigenlijk moet ik alles doen. 's Morgens vroeg, als gij van de spitaalaf naar huis keert, ben ik al in den stal en houd het toezicht over het melken ; dan ga ik naar den hoenderhof, en vervolgens rijd ik naar onze akkers. En 's middags zit ik met Bellerman over de boeken en reken en cijfer met hem, en 's avonds laat, juist op den tijd als gij naar de club gaat, nadat ik nog alles nagezien heb,

of alle lichten zijn uitgedaan, of de schapen binnen zijn — dan val ik doodmoes, als gerandseld op mijn bed. Dan staat me daar zoo'n erbarmelijke kleine lesglooper voor mij kutterig en ellendig en durft hij zeggen dat hij het hoofd van de familie is ! O — het zou belachelijk wazen, als het niet zoo bitter, bitter ernstig was !

Benno van Wackerode rookte zijne cigar en staarde de kringetjes na tot aan het plafond, om niet geneodzaakt te zijn zijne zuster aan te zien. Eindelijk zegde hij staand : Gij zult toch moeten toegeven dat het goed mij toebehoort. Ik heb het van papa geërd en overgenomen, met zekere verplichtingen jegens mama en de zusters.

— En op een goeden dag zult ge die verplichtingen niet meer kunnen nakomen, als ge met een vettigen,ouden frak in New-York bier roddelend Van uw drinkgeld zullen we dan niet kunnen leven. Daarom ben ik hier gekomen, om te trachten voor ons nog te redder wat te redden is !

— Ach — wat hebt ge nu voor verstand daarvan ! Hij ging zitten, sloeg zijn een been over het andere en bezag opletting zijne lange, glazend gepolijste nagels.

— Nu, goed, ik heb daar geen verstand van Maar toen het mij, nu een week of zes geleden, wat al te kras werd, heb ik onzen neef geschreven, di; bij den generalen stal is...

— Bah, die inkivisch !

— Ja. Het is een ezel, zegde Anne-Marie, bij zal naar alle waarschijnlijkheid generaal zijn, vóór dat gij het daarginder tot oh-rkelner zult gebracht hebben. Nu, die heft inlichtingen ingenomen, heel zekelijk en sekuur, zooals het zijne manier is, en die schrijft me...

— Ach, neen spaar me dat geleuter.

(Wordt vervolgd)